

Nora Roberts

Aki mer, az nyer

Minden perce különleges™
www.harlequin.hu

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelről vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Nora Roberts, 1985 – Harlequin Magyarország Kft., 2017*
A mű eredeti címe: *Tempting Fate* (Silhouette, Special Edition)
Magyarra fordította: Haiman Ani

Második, átdolgozott kiadás

- *Borítóterv:* Magán Sarolta
- *Kép:* Thinkstockphotos; Shutterstock

ISBN 978-963-448-003-7
HU ISSN 1588-8096

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2017

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Műszaki vezető:* Sárai Szabó Mária
- *Telefon:* +36-1-488-5569; e-mail cím: harlequin@eharlequin.hu

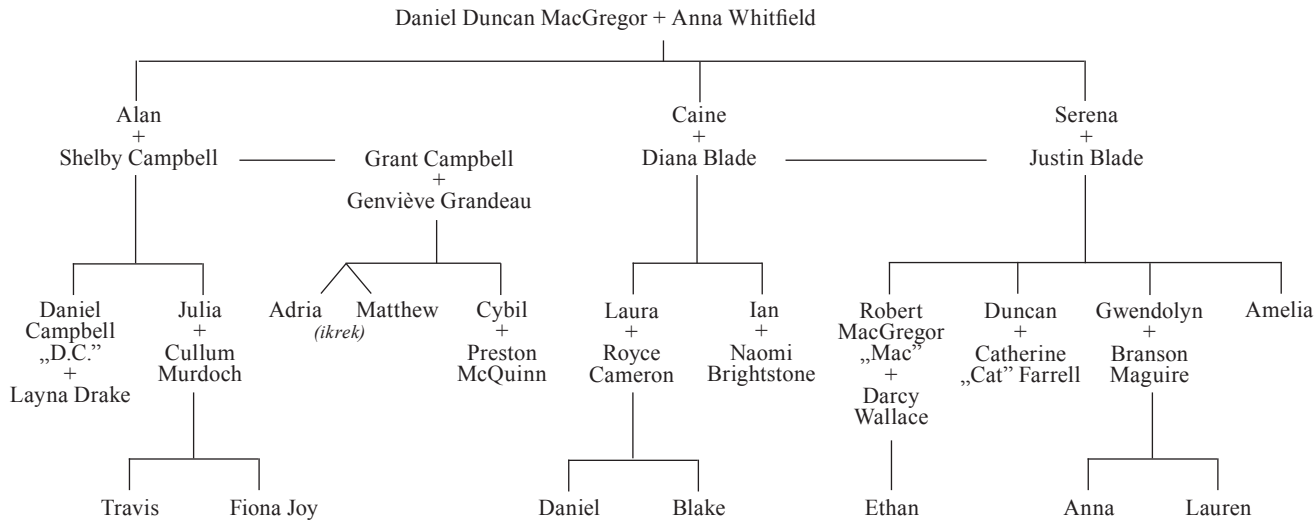
Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.harlequin.hu

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

Tájékoztatjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a különböző versenyeken és rejtvény-pályázatainkon részt vevők adatai (név, lakcím) kiadónk nyilvántartásába kerülnek. Résztvételükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a – fenti adatok felhasználásával – későbbiekben akcióinkra, kiadványainkra felhívjuk szíves figyelmüket.

- *Szedés:* Harlequin Magyarország Kft.
- *Nyomás:* RAS-Nyomda Kft.
- *Nyomda címe:* 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.
- *Megrendelés száma:* 701605
- *Nyomtatás időpontja:* 2017/25.
- *Felelős vezető:* Futó Imre ügyvezető igazgató

A MacGregor-családfa

A The New York Times sikerszerzője

NORA ROBERTS

Aki mer, az nyer

A MacGregor család

A decorative flourish consisting of elegant, symmetrical scrollwork and flourishes that frames the text 'A MacGregor család'.

1.

Diana maga sem volt biztos benne, valójában miért is vállalkozott erre az utazásra. Tűnődve szemlélte az alatta elvonuló felhők állandóan változó formáit, és megpróbálta kiokoskodni, hogy hirtelen ötlettől vezérelve vagy igenis, megfontoltan szánta rá magát erre az útra. Bár a menetrend szerint fél óra múlva földet érnek, még mindig nem tudta a választ.

Közel húsz éve nem látta a bátyját. Ha rá gondolt, egy ideges, érzékeny kamasz ködbe vesző képe jelent meg a lelki szemei előtt. Diana azzal a rajongó szeretettel csüngött rajta, amelyet egy hatéves kislány érezhet egy tizenhat éves fiú iránt.

Sötét bőrű, nyúlánk, jóképű fiatalember volt, hideg fényű, zöld szemmel. Emlékezett még pimasz büszkeségére és önteltségére is. Magának való fiú volt.

Diana már hatéves korában megértette, hogy Justin Blade különös ember. A lány kissé szomorúság mosollyal dőlt hátra a kényelmes, első osztályú ülésen. Igen, Justin már húsz évvel ezelőtt is a saját útját járta. Mikor a szüleik meghaltak, Justin igyekezett vigasztalni őt, de Diana annyira össze

volt zavarodva, hogy nem is értette, miről van szó. Sokáig azt hitte, hogy a szülei azért mentek el, mert ő mindig hisztizett az iskola miatt. Azt gondolta, ha jól viselkedik, csendes és figyelmes lesz a tanítási órákon, akkor a szüleiik visszajönnek hozzájuk. De csak Adelaide néni jött, Justin pedig eltűnt az életéből. Diana hónapokig azt hitte, hogy Justin is a mennyországba ment, mert nem bírta tovább a húga könnyeit és örökös nyaggatását.

A nagynénje elvitte őt az ország keleti partjára, egy teljesen más, szokatlan világba. Az elmúlt húsz év során Justin sohasem kereste velük a kapcsolatot.

Tehát megházasodott, tűnődött Diana. Valahogy nehezen tudta a bátyját férjnek elképzelni. Talán azért, mert még mindig érzékeny, mogorva kamasznak látta. Serena MacGregor... Diana elismételte magában a nevet. Furcsa, hogy egyszer csak lett egy sógornője, mikor már azt is kezdte elfelejteni, hogy van egy testvére.

Diana jól ismerte a MacGregor nevet. Azt is tudta, hogy Hyannis Portban van az otthonuk. Adelaide néni úgy gondolta, hogy Diana neveltetése csak akkor lesz teljes, ha megismerteti vele az ország egyik leghíresebb családjának történetét. Ráadásul egy időben Bostonban laktak, és így szinte szomszédok voltak. Diana tudta, hogy Daniel MacGregor, a pénzügyi hatalmasság a család feje, akinek skót vér csörgedezik az ereiben. Anna MacGregor, a felesége sebészként szerzett hírnevet magának. Alan, a legidősebb fiú szenátor, és kétség sem fér hozzá, hogy nagy ember lesz belőle.

A következő a sorban Caine MacGregor volt. Bár alig múlt harmincéves, Diana a Harvard Egyetem jogi karának megszentelt termeiben gyakran hallotta emlegetni a nevét. Ő is a jogi tanulmányokat választotta, mint Caine. Diana ugyanazon könyvek felett görnyedezett, ugyanazoknál a professzoroknál tanult, és ugyanazokat a folyosókat róttá, mint egykor Caine. Végül is gyakorlatilag ugyanott és ugyanazt tanulták. Caine egy évvel azelőtt végzett, hogy Diana megkezdte volna a tanulmányait. Senki sem kételkedett benne, hogy a fiatal MacGregorra fényes jövő vár.

Elsőéves korában Diana véletlenül kihallgatott egy beszélgetést. Két felsőbb éves lány Caine MacGregorról puszogott. És nem a szellemi képességeiről folyt a szó, emlékezett vissza Diana mosolyogva. Nyilvánvaló volt, hogy ezt a híres-nevezetes MacGregort nem csupán a szakkönyvek érdekelték.

És aztán itt van Serena... Nyilvánvaló, hogy ő is kiváló szellemi képességekkel rendelkezik. Úgy látszik, ez már benne van a MacGregorok génjeiben. Kitüntetéssel diplomázott a Smith Egyetemen, és a következő éveket különböző egyetemi képezések megszerzésével töltötte. Furcsa párosításnak tűnt Justinnal, az ő bátyjával, akire Diana már csak halványan emlékezett.

Egy pillanatra elgondolkodott, vajon elment volna-e az esküvőjükre, ha akkor Amerikában tartózkodik. Igen, valószínűleg igen. Kíváncsi volt a bátyjára és a feleségére. Most is főleg a kíváncsisága miatt utazik Atlantic Citybe. Ezenkívül nehéz

lett volna Serena kedves meghívását visszautasítania anélkül, hogy ostobán modortalannak ne tűnt volna. Adelaide néni két dologra mindenesetre megtanította: hogy soha ne legyen ostoba, és ne legyen modortalan. Legalábbis a gazdagabb, előkelőbb emberekkel szemben ne. Diana azonban most nem törődött ezzel, inkább széthajtogatta Serena levelét, és újra elolvasta.

Kedves Diana!

Rettenetesen szomorú voltam, hogy a múlt ősszel Párizsban jártál, és nem tudtál eljönni az esküvőnkre. Annak idején sokszor nyaggattam a szüleimet, hogy legyen egy kishúgom, de nem szerezték meg nekem ezt az örömet. Most úgy érzem, teljesült a kérésem, és borzasztóan szeretnék megismerni. Justin mesélt rólad, de az nem ugyanaz, mint személyesen találkozni valakivel. Különösen, hogy Justin emlékezetében még mindig a hajdani kislány él. Azt hiszem, sok-sok év után Justin is nagyon vágyik rá, hogy találkozzon veled mint felnőtt nővel. Mellékelten elküldöm neked a repülőjegyet. Kérlek szépen, használd fel, és légy a vendégünk a Comanche Hotelban addig, ameddig kedved tartja! Neked és Justinnak majdnem egy emberöltőnyi időszakot kell pótolnotok, én pedig szeretnék végre találkozni az újdonsült kishúgommal.

Szeretettel:

Rena

Diana tűnődve hajtogatta össze a levelet. Meleg, nyílt és barátságos hangvételő. Nem ilyen asszonyt képzelt volna Justin mellé. Halkan felnevetett. Hiszen nem is ismeri a saját bátyját. Ha élt is benne valaha vágy, hogy megismerje, az már rég a múlté. Ennek így kellett lennie, hogy békében élhessen a nagynénje világában. Szegény asszony, rettenetesen megrémülne, ha megtudná, hogy Justinnal találkozik, ráadásul egy játékkaszinót működtető szállodában. Rögtön előadást tartana arról, hogy egy hölgy hol és kivel mutatkozhat együtt.

Diana újra a felhőket bámulta. Nem számít, hogy a nagynénje mit mondana, tűnődött tovább. Találkozik a bátyjával és annak feleségével, s ki-elégíti végre a kíváncsiságát. Az a kicsi lány, aki olyan feltétlen odaadással bálványozta a testvérét, már nem létezik többé. Saját élete van, s szépen halad előre a maga választotta pályán. Hosszú ideig mindkettő megrekedni látszott. De most beköszöntött egy új év, ami tökéletes alkalom arra, hogy új dolgokba kezdjen.

Valószínűleg nem is fog eljönni, töprengett Caine, miközben az érkezési csarnok felé ballagott. Mivel Diana Blade nem válaszolt Serena levelére, Caine nem is értette, miért olyan biztos benne a húga, hogy a lány a gépen lesz. Azt meg végképp nem értette, hogy ő maga miért vállalta el a sofőr szerepét.

Rena maga jött volna ki a repülőtérre, ha nem sűrűsödnek úgy össze a tennivalók a szállodában,

emlékeztette magát Caine. És mióta néhány hónappal ezelőtt átélték azt a szörnyű megpróbáltatást, Caine is könnyebben engedelmeskedett a húga kéréseinek.

Mikor odaért a csarnok bejáratához, egy hirtelen kerekedett szélroham befújta a kabátja gallérja alá. Egy vörös róka bundába burkolózott szőkeség épp akkor lökte be a lengőajtót. Lelassította a lépteit, és tetőtől talpig végigmérte Caine-t. Egy másodpercre megpihent a tekintete a férfi arcán, és összevillant a szemük. Caine szórakozott mosollyal fogadta a nő rövid, kihívó pillantását, és megvárta, míg a szőke szépség elhalad mellette.

Caine jóképű férfi volt. Keskeny arc, halvány bőr, széles, kissé kiálló járomcsont, nefelejcskék szempár. A felületes szemlélő akár egyetemistának is nézhette volna, de ha valaki jobban szemügyre vette, felfedezhetett rajta valami vakmerő vonást, amely sehogy sem illett volna egy fiatal fiúhoz. Nem volt rajta kalap vagy sapka, így a szél összekócolta aranybarna fürtjeit. Az arcán ülő mosoly vonzóná tette éles, határozott vonásait. Caine tudatában volt kellemes megjelenésének, és látszott rajta, hogy jól is érzi magát a bőrében.

Gyors, öles léptekkel haladt át a csarnokon, nem nézett se jobbra, se balra. Éppen elég időt töltött már különböző repülőtereken, hogy rá se hederítsen a tömegre és a zshivajra. Gyors pillantást vetett az érkezési időket jelző táblára. Megnézte, melyik kapunál szállnak ki a bostoni járat utasai. Azután leült, és

várta azt a nőt, akinek az érkezésére tulajdonképpen nem is számított.

Amikor bejelentették a gép leszállását, Caine kényelmesen hátradőlt, és rágyújtott egy cigarettára. Megvárja, amíg az utolsó utas is kijön, aztán visszamegy a szállodába. Serena elégedett lesz, ő pedig az edzőteremben töltheti a délutánt. Amióta úgy döntött, hogy lemond államügyészi megbízatásáról, és visszatér a magánpraxishoz, Caine jóformán egyetlen órát sem tudott pihenéssel tölteni, nemhogy egy hetet. De ha pihent, azt is olyan alaposággal tette, mint bármi mást az életben.

Az elkövetkező hét nap alatt semmit sem fog csinálni, biztatta magát. Lustálkodással fogja tölteni az idejét. Nem gondol az irodára, az ügyekre, amelyeket vissza kellett utasítania, mert egyszerűen nem maradt rájuk ideje, no meg a rengeteg elintézetlen papírmunkára.

Caine abban a pillanatban felismerte a lányt, ahogy megpillantotta. Ugyanolyan széles, kiálló járomcsontja és bársonyos, rézszerű bőre volt, mint Justinnak. Mindkettőjükön látszott az indián származás, de Diana esetében mintha még hangsúlyosabb lett volna. Meleg, sötétbarna színű volt a szeme, nem olyan világoszöld, mint a bátyjáé. Olyan melegbarna szeme van, mint az őznek, villant át Caine fején, miközben felállt, hogy üdvözlje.

A hosszú, dús szempillák és a félig leeresztett szemhéj alatt álmatagnak tűnt a lány tekintete. Egyenes, finom vonalú orra és érzéki szája volt. Vagy inkább akaratos, helyesbített magában Caine.

Nem olyan arc, amelyet könnyen el lehetne intézni egyetlen semmitmondó jelzővel, miszerint szép, vonzó vagy érzéki. De nem is olyan arc, amelyet könnyen el lehetne felejteni. Caine tudta, hogy máris az emlékezetébe vésődött ennek az arcnak minden egyes vonása.

Diana áttette a csomagot egyik kezéből a másikba, közben vastag szálú, sűrű, hollófekete haja meglibbent a feje körül, épphogy súrolva a vállát. Egyenes hajának csak a vége kunkorodott befelé a válla felett, homlokát frufru takarta. Jól állt neki ez a nem feltűnő, de mesterien vágott frizura, ugyanúgy, mint a megtévesztően egyszerű borvörös kosztüm.

Caine lopva végigmérte a lányt, nyúlánk, sportos termetét, keskeny csípőjét, vékony derekát, erős, széles vállát. Úgy mozog, mint egy táncosnő, magabiztos, ringó járással. Mikor Caine eléje lépett, Diana megtorpant. A vörösrókás nőtől eltérően mindössze kurta, közönyös pillantást vetett Caine arcára.

– Bocsásson meg! – szólalt meg udvariasan.

Úgy tűnt, azt hiszi, a férfi véletlenül tévedt az útjába. Érdekes, villant át Caine agyán.

Aztán megkérdezte:

– Diana Blade?

A nő szemöldöke eltűnt a frufruja alatt.

– Igen, az vagyok.

– Caine MacGregor, Rena bátyja – mutatkozott be a férfi, miközben a lány felé nyújtotta a kezét, és le nem vette az arcáról a szemét.

Tehát a híres-nevezetes, végzetes MacGregor fiú, állapította meg magában Diana, és elfogadta a férfi kinyújtott jobbját.

– Üdvözlöm – mondta mély, bársonyos hangon.

Puha, sima tenyérre számított, és meglepődött, milyen kemény és érdes a férfi bőre. Bizsergő érzés futott végig a karján. Gyorsan elhúzta a kezét, aztán el is feledkezett erről a kis közjátékról.

– Rena szeretett volna kijönni a repülőtérré – szólalt meg Caine, miközben a lány arcát fürkészte –, de rengeteg munka szakadt a nyakába. – Caine olyan ember volt, aki a hangulatától függően tudott nagyon udvarias és nyersen őszinte is lenni. Most leakasztotta a lány válláról az útitáskát. – Nem hittem volna, hogy eljön.

– Nem? – Diana a táska szíján tartotta a kezét, és nem engedte el. – És a húga? – szegezte neki minden köntörfalazás nélkül a kérdést.

Caine habozott, vajon érdemes-e kézitusába bocsátkoznia a táska birtoklásáért. Volt valami ebben a nagy, álmatag szempárban, ami arra készítette, hogy bosszantsa a lányt.

Megvonta a vállát, és leeresztette a kezét.

– Ő biztos volt benne, hogy maga eljön. Rena azt hiszi, hogy mindenkiben olyan erősek a családi érzések, mint benne. – A mosoly meglágyította a férfi vonásait. Megfogta a lány karját. – Menjünk a pogyászáért! – javasolta.

Diana engedte, hogy a férfi vezesse őt a széles, zsúfolt csarnokon át. Látszatra nyugodt tekintete mögött az agya éberén és lázasan dolgozott.

– Ugye nem kedvel engem, Mr. MacGregor? – kérdezte.

Caine felhúzta a szemöldökét, majd leeresztette, de nem nézett Dianára.

– Nem is ismerem. De ha már, úgymond, egy családhoz tartozunk, akkor miért ne hagyhatnánk el a formásokat?

Caine szavait hallgatva Diana megértette, miért olyan sikeres a férfi a szakmájában. Kellemes hangja telten zengett, és erő sugárzott belőle.

– Rendben van – egyezett bele. – Árujd el nekem, ha nem számítottál az érkezésemre, honnan ismertél meg rögtön?

– Az alkatod és a vonásaid ugyanolyanok, mint Justinnak.

– Valóban? – mormolta a lány.

Megálltak a futószalag mellett, ahová a poggyásznak kellett megérkeznie. Caine továbbra is leplezetlen kíváncsisággal tanulmányozta a lányt. Különleges, erős illata van, amely nem emlékeztetett semmiféle virágra. Biztosan valami francia parfüm, futott át Caine fején. Arra gondolt, hogy ez az illat pontosan úgy illik a lányhoz, mint a csinos szabású gyapjúkosztüm.

– Most könnyű észrevenni a hasonlatosságot, de ha egymás mellett állnátok Justinnal, akkor valószínűleg kevésbé lenne feltűnő.

– Erre mostanában ritkán nyílt alkalmam – jegyezte meg szárazon Diana, és egy kézmozdulattal rámutatott a csomagjaira.

Úgy látszik, megszokta, hogy teljesítik a parancsait, állapította meg magában Caine, és leemelte a két bőrröndöt. Ugyanakkor önálló, független nőnek tűnik, tette hozzá gondolatban, amikor eszébe jutott szótlán csatázásuk a válltáska felett.

– Biztos vagyok benne, Justin nagyon boldog lesz, hogy ennyi év után viszontláthat.

– Valószínűleg. Úgy látom, kedveled őt – jegyezte meg Diana.

– Már tíz éve ismerem. A barátom volt, mielőtt a sógorom lett volna.

Diana már majdnem megkérdezte, milyen most Justin, de lenyelte a nyelve hegyén lévő kérdést.

– Te is a Comanche Hotelban laksz?

– Egy hétig.

Amikor kiléptek a szabadba, és megcsapta őket a fagyos januári levegő, Diana ösztönösen a kabátja zsebébe süllyesztette a kezét, mert nem húzott kesztyűt. Az ég hideg kéken ragyogott, az út síkos és la-tyakos volt a megolvadt hótól.

– Nem éppen a legalkalmasabb időszak egy tengerparti vakációhoz – jegyezte meg a lány.

– Azoknak, akik csak a nap meg a tenger miatt jönnek ide, valóban nem. – A szél Caine szemébe fújta a haját, de látszólag ügyet sem vetett rá. – Mások viszont szívesen jönnek ilyenkor is. Ha valaki a kaszinóban tölti a napjait, akkor nem számít, milyen az idő.

A lány feje búbja épp egy vonalban volt a férfi vállával, ezért oldalra kellett billentenie a fejét, hogy a szemébe nézhessen.

– Te is ezért jöttél? – kérdezte.

– Nem éppen. – Caine észrevette, hogy a napfényben megcsillannak a különben alig látható arányló pöttyök Diana szemében. – Néha ugyan én is játszom, de Rena az igazi játékos a családban.

– Akkor jól illenek egymáshoz Justinnal.

Caine letette a lány csomagjait, és elővette a zsebéből a kocsikulcsait.

– Ezt majd dönts el magad! – Szótlanul elhelyezte a bőröndöket a csomagtartóban, majd kinyitotta a kocsiját. – Diana... – fogta meg a lány karját, mielőtt az beszállhatott volna az autóba.

Diana sohasem hitte volna, hogy a neve ilyen kellemesen csenghet, lágyan, bársonyosan, kissé egzotikusan. Mikor tágra nyílt, csodálkozó szemmel felnézett a férfira, Caine természetes mozdulattal félresimította a frufruját. Mivel az érintés meglepte és zavarba hozta Dianát, nem szólt egy szót sem.

– A dolgok nem mindig olyanok, mint amilyeneknek látszanak – folytatta Caine csendesen.

– Nem értem, mire célzol – nézett a szemébe a lány.

Egy pillanatig csak álltak a széljárta parkolóban, a repülőgépek zajában és a kocsik kipufogógázában. Diana arra gondolt, hogy szinte érzi a férfi tenyerének érdes felületét a kabátja vastag szövetén keresztül. A szeme furcsán gyengédnek tűnt kemény vonású arcában. Diana néhány percre megfeledkezett róla, hogy ez a férfi a bírósági tárgyalóterem és hálósobák kísértő szelleme. Azon kapta magát,

hogy a legszívesebben hozzá fordulna segítségért, tanácsért és vigasztalásért.

– Gyönyörű vagy – mondta halkán Caine. – De vajon a szíved is jó?

Diana összehúzta a szemöldökét.

– Szeretném azt hinni.

– Akkor adj Justinnak egy esélyt!

A zavart, érzékeny és sebezhető tekintet eltűnt a lány arcáról, valamiféle hűvös és tartózkodó kifejezésnek adva át a helyét. Most még jobban hasonlított a bátyjára, mint különben.

– Azt hiszem, azzal, hogy idejöttem, már megtettem az első lépést.

– Talán igen – bólintott Caine. Átsétált a kocsi másik oldalára, és beült a volán mögé.

– De te nem így látod – jegyezte meg ingerülten Diana, és hangosan becsapta az ajtót.

– Ha megkérdeznéd, azt mondanám, hogy elsősorban kíváncsiságból jöttél ide – jegyezte meg Caine őszintén.

– Jó érzés lehet, ha valakinek mindig igaza van – csipkelődött a lány.

A férfi egy pillanatra elvigyorodott, de aztán rögtön el is tűnt a mosoly az arcáról. Diana abban sem volt biztos, hogy egyáltalán látta.

– Tényleg jó. – Caine elfordította a slusszkulcsot, mire a Jaguar motorja feldübörgött. – Tekintettel a rokoni szálakra, miért nem próbálunk meg barátok lenni? Például elmondhatnád, milyen volt Párizsban.

Üres, felszínes társalgás, gondolta Diana. Kikapcsoljuk az agyunkat, és csak mondjuk a közhelyeket.

Hátradőlt. Úgy döntött, élvezni fogja az autótutat. Titkon ugyanis imádta a gyors, drága kocsikat.

– Hűvös volt – felelte.

– Van egy kis kávéház a Rue du Four sarkán – mondta Caine, miközben ügyesen manőverezett a repülőtéri forgalomban. – Ott lehet a világon a legjobb felfűjtat kapni.

– Az Henri's?

Caine kíváncsi pillantással nézett a lányra.

– Ezek szerint ismered?

– Igen, ismerem. – Diana ajka körül könnyű mosoly játszott, és a lány visszafordult az ablak felé.

Az Henri's egy zajos kiskocsmá volt. Adelaide néni inkább éhen halt volna, semhogy átlépje a küszöbét. Diana viszont imádta, és amikor Párizsban járt, mindig szakított rá egy-két órát, hogy élvezze a finom ételeket és a társaságot. Különös, hogy Caine MacGregrnak is ez az egyik kedvenc helye.

– Gyakran megfordulsz Párizsban?

– Nem, mostanában már nem.

– A nagynéném ott akar végleg letelepedni.

– Te Bostonban laksz, ugye? A város melyik részén?

– Éppen most költöztem a Charles Streetre.

– Milyen kicsi a világ! – mormolta Caine. – Ezek szerint szomszédok vagyunk. És mivel foglalkozol Bostonban? Diana hátrasimította a haját, és a férfi felé fordult.

– Ugyanazzal, amivel te. – Caine csodálkozva vonta fel a szemöldökét, és kérdően nézett a lányra.

– Emlékszel Whiteman professzorra? Biztosan

emlékszel – folytatta Diana. – Nagyon elismerően nyilatkozott rólad.

Caine elmosolyodott.

– A tanítványai még mindig Csontosnak hívják a háta mögött?

– Persze.

Caine nevetve rázta meg a fejét.

– Tehát a Harvard jogi karára jártál. Úgy látszik, több a közös bennünk, mint hittük volna. Család, iskola, munka. Dolgozol már valahol?

– A Barclay, Stevens & Fitz cégnél.

– Hm, jó nevű cég. Komoly és megbízható – vett egy pillantást Caine Dianára.

A lány most első alkalommal mosolyodott el, jól lehet ez inkább csak fanyar fintor volt.

– Minden „érdekes” ügyet én kapok. Múlt héten az egyik tanácsos fiát képviseltem, akinek az a rossz szokása, hogy figyelmen kívül hagyja a sebességkorlátozó táblákat.

– Tizenöt-húsz év alatt feltornázhatsz magad egészen a csúcsig.

– Más terveim vannak – felelte Diana.

Úgy számolta, hogy harmincéves korára sikerül megvalósítania az álmát. Miután négy évet lehúzott majd ennél a jó nevű, komoly cégnél, elég tapasztalatot és ismeretséget szerez ahhoz, hogy saját irodát nyisson. Egy kicsi, előkelő iroda, egy ügyes titkárnővel, és akkor...

– Milyen tervek?

Diana gondolatai visszatértek a jelenbe. Nem az a fajta ember volt, aki minden kártyáját kitergeti, főleg nem egy idegen előtt.

– A büntetőjogra szeretnék szakosodni – válaszolta egyszerűen.

– Miért?

– Az igazságszolgáltatás, az emberi jogok érvényesítése érdekében – nézett Diana mosolyogva a férfira. – És mert szeretek harcolni.

Caine bólintott, és elgondolkodva vette tudomásul a lány válaszát. Talán nem is olyan hüvös és illedelmes, ahogy a takaros frizurája és kosztümje sejteti. Ezt már abból a különös parfümből is gyaníthatta volna, amelyet a nő használ.

– Jó szakember vagy?

– Egy másodéves joghallgató is el tudná végezni azt, amivel jelenleg foglalkozom. Ennél sokkal többre vagyok képes, és szeretnék a legjobb lenni.

– Elismerésre méltó törekvés – jegyezte meg Caine, miközben a főútról lekanyarodott a Comanche Hotel felé. – Csakhogy a csúcs már az enyém.

Diana hosszú, hüvös pillantást vetett rá.

– Majd meglátjuk, ki ér oda előbb – mondta sejtelmesen.

Caine válaszképpen csak elmosolyodott.

Diana úgy érezte, hogy most megsejtett valamit a férfiban lakozó megszállottságból, abból a veszélyes és kifogyhatatlan energiából, amely máris messzire előrelendítette őt a pályáján.

Némán kiszállt a kocsiból. Nem ijesztette meg sem Caine önelégült mosolya, sem kihívó tekintete.